GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Recordant Barrera, en aquesta Diada Nacional.

Opinió | 09/09/2011 | 12:11

Vaig conèixer Heribert Barrera fa molts anys, en una visita que va fer a Reus.

Heribert Barrera ens va deixar fa uns dies, però el seu record d'homenot que estimava Catalunya fins al moll de l'os, i de treballador incansable en la defensa de la terra, serà, per sempre, indeleble en el temps i l'espai. I avui el vull recordar, amb aquest 11 de Setembre de rerefons.

Vaig conèixer Heribert Barrera fa molts anys, en una visita que va fer a Reus, lloc on paradoxalment ha estat enterrat, quan jo treballava a Ràdio Popular d'aquella ciutat, l'any 1984. Compartíem la redacció amb Carles Francino i Neus Bonet entre altres -pocs-, i en la qual un parell d'anys abans hi havia treballat el mateix Jordi González, aleshores un jove expert en música que al cap de poc va marxar a Ràdio Barcelona, per treballar als "40Principales".

En aquell moment, conèixer Heribert Barrera va ser descobrir una font de saviesa, una ment preclara i una personalitat ferma i d'amor a la terra, com poques n'havia constatat en les meves dues dècades i mitja de vida. La trobada amb joves de la zona era per explicar la importància de fer pinya amb el país, amb les seves essències i amb la gent que l'estimava, sense publicitar gaire que ell en representava una de les opcions amb més història de la política catalana, perquè fins i tot en això era prudent i curós.

Recordo que, en el meu esperit periodístic el vaig interrogar, no solament de paraula, sinó de gest i de canals de comunicació: no mentia, perquè el que deien els llavis era el que refrendaven els ulls, i el que li feia bategar el cor. I se li notava. De fet calien ben poques paraules per entendre'ns. Cal dir que el mig centenar de joves que ens vam concentrar en el saló d'un conegut establiment d'hostaleria de Reus per escoltar-lo, en general no érem gaire optimistes pel que feia al futur nacional de Catalunya, però alhora teníem la il•lusió de capgirar la situació i d'enlairar el despertar de molta altra gent. Encara vivíem la ressaca de l'intent colpista del guàrdiacivil Tejero i els seus capsigranys, el febrer del 1981, feia tot just tres anys.

Temíem que els poders fàctics propiciessin, amb la apòcrifa careta de nous demòcrates, una involució encara més cruel, i aquest fet minvava l'esperança d'un futur en plena llibertat. Per què persistíem, doncs, en un projecte de catalanitat, d'independència i de justícia social, em preguntava aleshores? Potser perquè hi crèiem cegament, i la força ens sortia del cor.

En vam parlar durant tres hores de tot això, i vam debatre molt a bastament, amb l'ànsia naixent que un dia poguéssim explicar, des de la terra alliberada, totes les controvèrsies i injustícies que havia hagut de patir en els dos darrers segles de la seva història, i molt especialment en els quaranta anys de franquisme.

En acabada la trobada i després de les salutacions de rigor posteriors, Heribert Barrera es disposava a tornar a Barcelona quan ja passava de la una de la matinada. Va ser aleshores quan vaig voler refrescar-li un record de la seva jovenesa, basat en un petit període de temps que va compartir, mig amagat per mor de la guerra espanyola, amb una família republicana i catalanista del poble de Móra la Nova, a la comarca de la Ribera d'Ebre, que coincidentment també eren amics meus. Va plorar, va riure, em va explicar que s'havia hagut d'amagar i que aquella família l'havia protegit, alimentat i assistit durant un període indeterminat de temps, i es va deixar anar

amb mi durant més d'una hora. Vaig constatar un gran home, una gran ment i intel•ligència, consens, esperit de llibertat, valentia i prudència alhora, i un gran amant del país, cosa que vaig corroborar al cap d'uns dies quan vaig rebre una carta seva d'agraïment, de predisposició i alhora d'incentiu cap a "un jove inquiet, curull de sentiment cap a la terra i amb fam i ànsia de llibertat". Encara la guardo com una peça preuada.

Barrera, com Muñoz Espinalt, Fuster, Moncada, Triadú, el recentment desaparegut Josep-Joan Rosselló, o com el darrer que ens acaba de deixar, en Josep Termes, per citar alguns homenots molt nostrats també ja traspassats, coincidien en que la inversió en temps i energies que els més sensibilitzats dediquem a intentar acabar amb l'opressió nacional de Catalunya es tanta, que si les canalitzéssim cap a qualsevol altre afer cultural, artístic, científic o social, aconseguiríem que Catalunya i els altres Països Catalans amb la mateixa pedra a la sabata, esdevinguessin països rics i capdavanters en la gran majoria dels aspectes.

Haver de dependre d'Espanya ens arrabassa l'energia, ens esgota i ens aplana, per tot l'esforç que dediquem a intentar evadir-nos del seu jou. Els qui sempre hem desitjat la plena llibertat nacional, sense opressions ni dependències tal com desitjava Barrera, sabem quina gran quantitat de coneixement o de bellesa hauríem pogut generar i acumular si el país no ens hagués tingut tan preocupats en alliberar-lo de les urpes alienes.

A Heribert Barrera li van sortir enemics de sota les pedres quan, ja fa anys, un dia va parlar clar i va dir que, si no hi posàvem fre i remei, aquesta immigració galopant que va copant el país, se'ns menjaria i el faria desaparèixer. El van titllar de racista, de xenòfob i de no sé quantes barbaritats més, ja que aquestes afirmacions, tretes de context com ja es van encarregar aquells mitjans que sempre intenten posar aigua al vi dels drets nacionals de Catalunya, podien talment semblar tenir aquest caire.

"Si no hi posem remei i no frenem aquesta allau d'estrangers que ens entra al país pel broc gros, Catalunya desapareixerà. No és igual rebre immigració a gran escala si es té estat i aquest s'encarrega de defensar els drets nacionals i la llengua i cultura autòctones, que si es pertany a un estat que, al damunt de no fer-ho, encara hi posa més llenya al foc i provoca aquest efecte en canalitzar gran part de la immigració cap al nostre país. Els catalans han de tenir més fills, més família per tal que la demografia no es desequilibri amb aquestes entrades massives d'estrangers, que en la gran majoria de casos parlen espanyol perquè vénen de llatinoamèrica, i en l'altra opten per aprendre espanyol abans que català, i aquest efecte ens deixarà en minoria absoluta. Els nouvinguts han d'esdevenir catalans abans de res, i emprar la llengua del país per ser com la gent del país, per ser més gent del país. No pot ser tenir el cos a Catalunya i l'ànima fora dels nostres límits territorials, ja siguin prop o lluny. Els nous catalans han de ser això, catalans, i han de fer gran Catalunya a base de treball i d'aportar sang nova", era el que ens venia a dir Heribert Barrera.

Però aquests mitjans tan "objectius" que cito més amunt, van voler tenir un titular, i van vendre aquest: "Si no hi posem remei i no frenem aquesta allau d'estrangers que ens entra al país pel broc gros, Catalunya desapareixerà", i no era això el que ell volia dir, de cap manera. Imagineu-vos si des de dins -com passa ara i des de fa molts anys-, n'hi ha que ens seguen l'herba als peus, com en el cas de la sentència del català a l'escola, aquests mateixos no havien de difamar un home bo, íntegre i intel•ligent que estimava Catalunya com Barrera? Aquest, doncs, és el meu Heribert Barrera, algú de qui he lamentat molt la seva mort, ja que el país, com va passant en el cas de tants altres sàvis, ha perdut un bon mascaró de proa.

Autor: Santi_C

Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/18970-recordant-barrera-en-aquesta-diada-nacional.htm